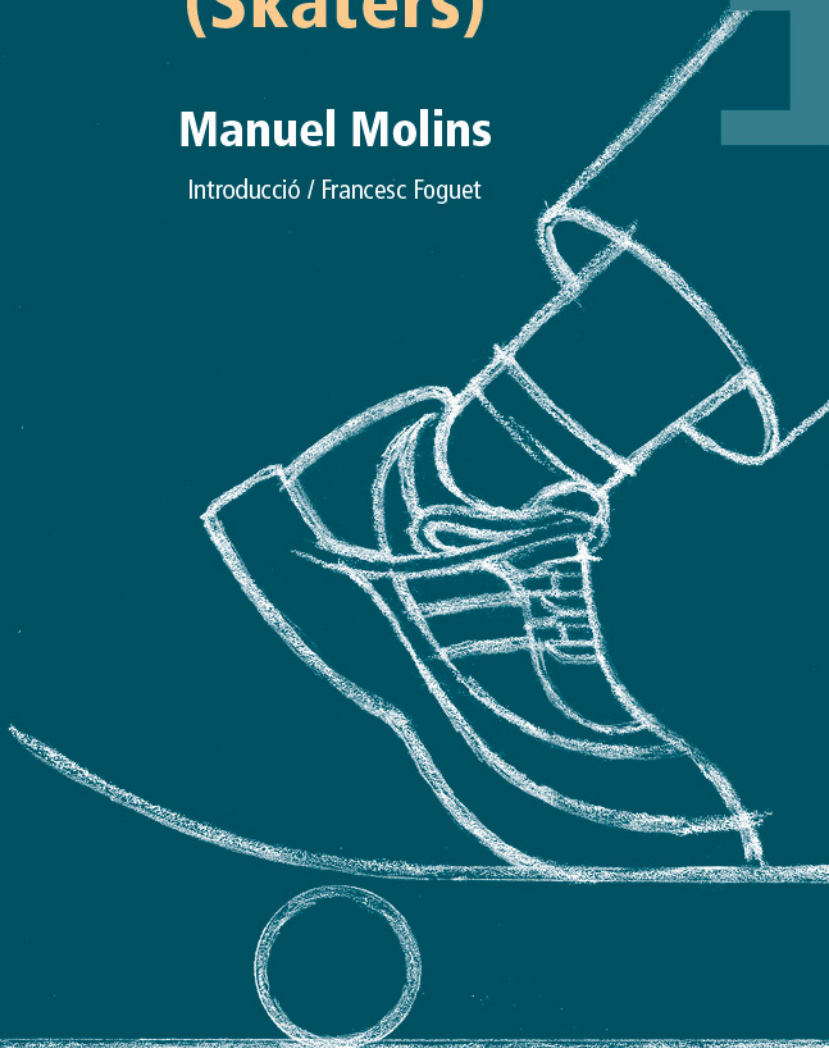

Monopatins (Skaters)

Manuel Molins

Introducció / Francesc Foguet

TEATRE
bromera

SARA I DAVID

(El despatx des d'on SARA fa algunes de les seues tasques i obligacions de tutoria. Mentre ella parla per telèfon amb una mare, entra DAVID. És un adolescent que vist a la manera característica dels joves de la seua edat i condició social. Ell l'observa en silenci.)

SARA. *(Parlant pel telèfon.)*... És vosté?... Sí, la mare de Laura Poch... És vosté?... Jo soc la professora Sara, tutora de Laura... Voldria... Voldria parlar personalment amb vosté... No; seria millor que concertàrem una entrevista i parlàrem amb tranquil·litat... No; no és greu... Bé, sí; això és un criteri relatiu... Darrerament, Laura es comporta d'una manera estranya... Què vull dir?... Que no es comporta com era habitual en ella... Sí, és clar; tots canviem... Però el seu rendiment ha baixat en picat i... Nosaltres?... Perdona, nosaltres fem tot el que podem... Per això li telefone, per informar-la i perquè acordem criteris d'actuació conjunta... A tots ens importa l'educació i la bona marxa dels alumnes... Si no fora per això, no li telefonaria... Ja li he dit... En efecte, és una part de la meues obligacions; però també de les seues...

Perdone, el meu jornal no és tan gran per a haver de suportar certes impertinències... Què vull dir?... Mire, li telefone per concertar una entrevista i que parlem de la situació actual de la seua filla, però si vosté no vol... On?... No; la meua obligació no està fora del centre escolar... Bé, esperaré la seua telefonada; però no la retarde... Com més ho ajornem, pitjor... Sí, ja li he dit que el seu rendiment ha baixat molt... Ho suspén tot i falta a classe... Li vaig enviar la notificació de faltes... La seua filla és seua i vosté en té la màxima responsabilitat... Perdone, tinc molta feina... Només espere que em telefone i concertem l'entrevista el més prompte possible... Que tinga un bon dia... Així ho espere... Sí, Sara, la seua tutora...

(Penja l'aparell i es queda pensant desconcertada. La discussió telefònica, l'ha posada una mica nerviosa i no li ha permés adonar-se de l'entrada de DAVID. De sobte, el veu i se sobresalta.)

SARA. Què? Com has entrat?

DAVID. Per la porta.

SARA. Per què no has trucat abans d'entrar?

DAVID. Ho he fet, però com estaves discutint amb una mare...

SARA. Jo no he discutit amb ningú.

DAVID. No?

SARA. No.

DAVID. Era la mare de Laura.

SARA. Però no discutíem.

DAVID. Ah, no?

SARA. Només parlàvem.

DAVID. Ah, sí; ara discutir es diu parlar.

SARA. Què vols dir?

DAVID. Res.

SARA. Per què ho has dit, això?

DAVID. Per res.

SARA. Per què no has esperat fora? (*Silenci. Canvi.*) Està

bé; què hi ha? (*Silenci.*) Vols alguna cosa? (*Silenci.*)

Què et passa? Si no parles no podrem ni parlar ni discutir. (*Pausa.*) Per què has vingut?

DAVID. Perquè m'han dit que vinguera.

SARA. Qui?

DAVID. La professora...

SARA. Què li passa? Quina professora?

DAVID. M'ha dit que vinga a vore't.

SARA. A mi?

DAVID. Sí.

SARA. Per què?

DAVID. No ho sé.

SARA. No ho saps?

DAVID. No.

SARA. Has fet alguna cosa?

DAVID. No.

SARA. No has fet res?

DAVID. No.

SARA. I per què t'envia a mi? Ah, sí, perdona; no ho saps.

Seu. Vols seure?

DAVID. No.

SARA. I per què t'envia a mi i no al cap d'estudis?

DAVID. No ho sé.

SARA. Si has tingut un problema de disciplina, hauries de presentar-te al cap d'estudis.

DAVID. Jo no he tingut cap problema.

SARA. I ella?

DAVID. Pregunta-li-ho.

SARA. Bé, doncs, així ho faré.

DAVID. Me'n puc anar?

SARA. Què?

DAVID. Que si me'n puc anar ja?

SARA. Anar-te'n? Ah, sí, és clar; te'n pots anar. Bé, no; no te'n pots anar.

DAVID. Sí o no?

SARA. No; encara no.

DAVID. Per què no?

SARA. Perquè no entenc res.

DAVID. Ni jo tampoc.

SARA. Has fet alguna cosa...

DAVID. Jo no he fet res.

SARA. ...i la professora et diu que vingues a mi...

DAVID. ...això és...

SARA. ...en lloc d'enviar-te al cap d'estudis.

DAVID. Sí.

SARA. Hauré de saber què has fet si vols que t'ajude.

DAVID. Ajudar-me?

SARA. Ajudar-te. Soc la teua tutora, però no podré ajudar-te si no em dius què ha passat.

DAVID. Jo no necessite ajuda.

SARA. Què?

DAVID. Que no necessite l'ajuda de ningú.

SARA. Ah, no?

DAVID. Tot això és un mal rotllo.

SARA. Quin mal rotllo?

DAVID. Ja t'he dit que no ha passat res. Només...

SARA. Si?

DAVID. Només dibuixava.

SARA. Dibuixaves? I per dibuixar?... *(Consulta un horari.)*

Ara no tens classe de dibuix, sinó de socials. Què hi feies dibuixant? *(Silenci.)* Què dibuixaves? *(Fent-se la ingènua.)* Un mapa? Dibuixaves un mapa?

(Una altra pausa. DAVID, a la fi, li lliura un paper que es trau d'una butxaca.)

SARA. Què és, això?

DAVID. El dibuix.

SARA. *(Desplega el paper i l'observa.)* Això és un dibuix?

DAVID. Una broma.

SARA. Una broma?

DAVID. No és res més que una broma.

SARA. I què significa?

DAVID. No té cap significat.

SARA. No?

DAVID. És una broma.

SARA. Quina broma?

DAVID. Una broma no és més que una broma.

SARA. Hi ha moltes classes de bromes. Què vol dir?

DAVID. Que no ho veus? Un monopatí; no és més que un monopatí.

SARA. I això? (*Silenci.*) Un monopatí que esclata sobre...
Sembla un míssil contra una ciutat...

DAVID. (*No pot contenir el riure.*) Contra una ciutat?

SARA. No és això?

DAVID. Ni és un míssil ni una ciutat.

SARA. (*Llegint.*) «Et clavaré el monopatí pel cul»... Ah, ja ho entenc. (*DAVID riu.*) O siga que el dibuix és un monopatí contra el cul d'algú... (*Continua llegint.*) «Sabem on vius i podem dir-li a ta mare que ets un *marica*. Ves amb compte»... Ja ho entenc.

DAVID. No és tan difícil.

SARA. Ara entenc per què la professora t'ha enviat a mi i no al cap d'estudis.

DAVID. Ah, sí?

SARA. Això no és només un problema de disciplina.

DAVID. És una broma; no és res més que una broma i vosaltres ho compliqueu tot.

SARA. És una amenaça.

DAVID. Una amenaça?

SARA. Amenaces un company d'agredir-lo amb el monopatí i... Per què?

DAVID. Per què?

SARA. Sí; per què?

DAVID. Per res.

SARA. La violència i la coacció no s'han de tolerar mai.
Ni en broma.

DAVID. Això no és violència ni coacció.

SARA. I què és?

DAVID. Una broma, ja t'ho he dit; res més que una broma.

SARA. Hauré de parlar amb els teus pares.

DAVID. Parla amb qui vulgues.

SARA. Tens un monopati?

DAVID. Sí. Ens reunim un grup d'amics per recórrer la ciutat. Fem carreres i competicions de salts, figures i piruetes. Som els millors *skaters* de tots.

SARA. Els explicaré l'assumpte.

DAVID. Explica el que vulgues; però no em faran res.

SARA. No?

DAVID. Els meus pares no em faran res perquè jo no he fet res.

SARA. Una doble amenaça...

DAVID. ...doble amenaça?...

SARA. ...i coacció.

DAVID. Coacció, també?

SARA. Amenaces un company d'agredir-lo i de dir-li a sa mare que...

DAVID. Què?

SARA. Una mentida.

DAVID. Mentida?

SARA. Això és indigne.

DAVID. Estàs exagerant; vosaltres sempre ho exagereu tot.

SARA. Per què li has passat aquesta nota?

DAVID. Per coses.

SARA. Quines coses?

DAVID. Coses nostres.

SARA. Qui és el company? (*Silenci.*) Contra qui anava?

DAVID. Contra un idiota.

SARA. (*Consultant un quadern de notes.*) Darrerament...

DAVID. Talla el rotllo.

SARA. Què?

DAVID. Que ja n'hi ha prou, de rotllo.

SARA. Quin rotllo?

DAVID. Ara em diràs que he baixat el meu rendiment i que
ja no em comporte bé a classe i que n'he suspés sis...

SARA. Sí; això mateix.

DAVID. Ja ho sé.

SARA. Ja ho saps?

DAVID. Tot això ja ho sé.

SARA. I què?

DAVID. Res.

SARA. I els teus pares?

DAVID. Saben les que suspenc.

SARA. I la resta?

DAVID. Què més han de saber?

SARA. El teu comportament.

DAVID. Jo no faig res a classe ni em pegue amb ningú
al pati.

SARA. Què vols dir?

DAVID. Que la meua vida privada és meua i a ningú no
li importa.

SARA. A ells els importa.

DAVID. A qui?

SARA. Als teu pares.

DAVID. Ells també tenen els seus problemes.

SARA. Quins problemes?

DAVID. No ho sé; els seus problemes.

SARA. I a mi; a mi també m'importa. Soc la teua tutora i tinc la responsabilitat de saber què passa, per què has canviat d'actitud, per què fas aquesta classe de *bromes*...

DAVID. No està prohibit fer bromes.

SARA. Això no és una broma normal.

DAVID. Que tu no has fet mai cap broma?

SARA. No; mai.

DAVID. Mentida.

SARA. Mentida?

DAVID. No m'ho crec.

SARA. Mai no he fet una broma d'aquesta classe.

DAVID. Però n'hauràs fet d'una altra.

SARA. Mai no he amenaçat ningú.

DAVID. Perquè ets una dona.

SARA. Què vols dir?

DAVID. Que les dones ho feu tot d'una altra manera.

Fins i tot les amenaces.

SARA. Odie la violència.

DAVID. Hi ha moltes classes de violència.

SARA. Quines?

DAVID. Per exemple, aquesta.

SARA. Aquesta?

DAVID. Sí; tirar-me de classe i fer-me aquest interrogatori per una broma de no res és també una forma de violència.

SARA. Et creus molt llest, no?

DAVID. Sé defendre'm.

SARA. Això és el que tu et creus. Però ací no cal defensar-te de res ni de ningú. Jo no t'ataque, la professora de socials no t'ataca; només volem ajudar-te...

DAVID. Puc anar-me'n?

SARA. ...ajudar-te i mantindre l'ordre, la disciplina, el respecte i la bona convivència.

DAVID. Puc anar-me'n ja?

(Pausa.)

SARA. Què vols fer en la vida?

DAVID. Què?

SARA. Què vols ser?

DAVID. De què?

SARA. D'ací a uns anys? Què vols estudiar? A què et vols dedicar?

DAVID. No ho sé.

SARA. No hi ha res que t'agradaria ser quan sigues adult?

DAVID. No vull ser adult.

SARA. Vols tindre sempre catorze anys?

DAVID. No; però no vull ser adult.

SARA. Per què no?

DAVID. Perquè no m'agraden els adults. No els entenc i ells a mi tampoc.

SARA. I com pots arribar a entendre'ls? No t'ho has preguntat mai?

DAVID. No.

SARA. I com podem nosaltres entendre't a tu? Tampoc no t'interessa?

DAVID. No.

SARA. Cal fer esforços. Si volem entendre'ns, cal esforçar-se.

DAVID. Jo m'entenc amb els amics sense fer esforços.

SARA. Però hi ha molta més gent al món que els teus amics.

DAVID. Ja ho sé.

SARA. I què?

DAVID. Què?

SARA. No creus que paga la pena conèixer més gent que els teus amics?

DAVID. No ho sé... Després.

SARA. Després? Després, de què?

DAVID. De moment, no crec que pague la pena; després, no ho sé. Ja vorem.

SARA. Què vols dir?

DAVID. Preguntes massa.

SARA. Què?

DAVID. Fas massa preguntes.

SARA. I no t'agrada?

DAVID. No.

SARA. És la meua obligació.

DAVID. Me'n puc anar?

SARA. (*Ompli una nota i li la dona.*) Digues als teus pares que vinguen a veure'm. Cal que en parlem.

DAVID. Per què no els telefonés tu?

SARA. Ho faré; però tu dona'ls aquesta nota.

DAVID. Què és?

SARA. Una citació. Els hi pregue que es posen en contacte amb mi.

DAVID. Res més?

SARA. De moment, res més. I ara, ja te'n pots anar.

DAVID. Discutiràs també amb els meus pares?

SARA. Jo no he discutit amb ningú.

DAVID. El dibuix...

SARA. Quin dibuix?

DAVID. Torna'm el meu dibuix.

SARA. No; l'he de mostrar als teus pares.

DAVID. Ells saben que puc dibuixar millor.

SARA. Què?

DAVID. Que aquest dibuix és una merda; puc fer-ho molt millor.

SARA. Sí, és clar; i així ho espere. Aquest no és cap obra d'art precisament.

*(DAVID ix amb un somriure entre inquiet i cínic.
SARA agafa el seu mòbil i hi marca un número privat. Espera.)*

SARA. Què et passa? Per què no agafes el telèfon? Què hi ha? Necessite veure't i parlar amb tu. No entenc aquest silenci ni... Telefona'm.